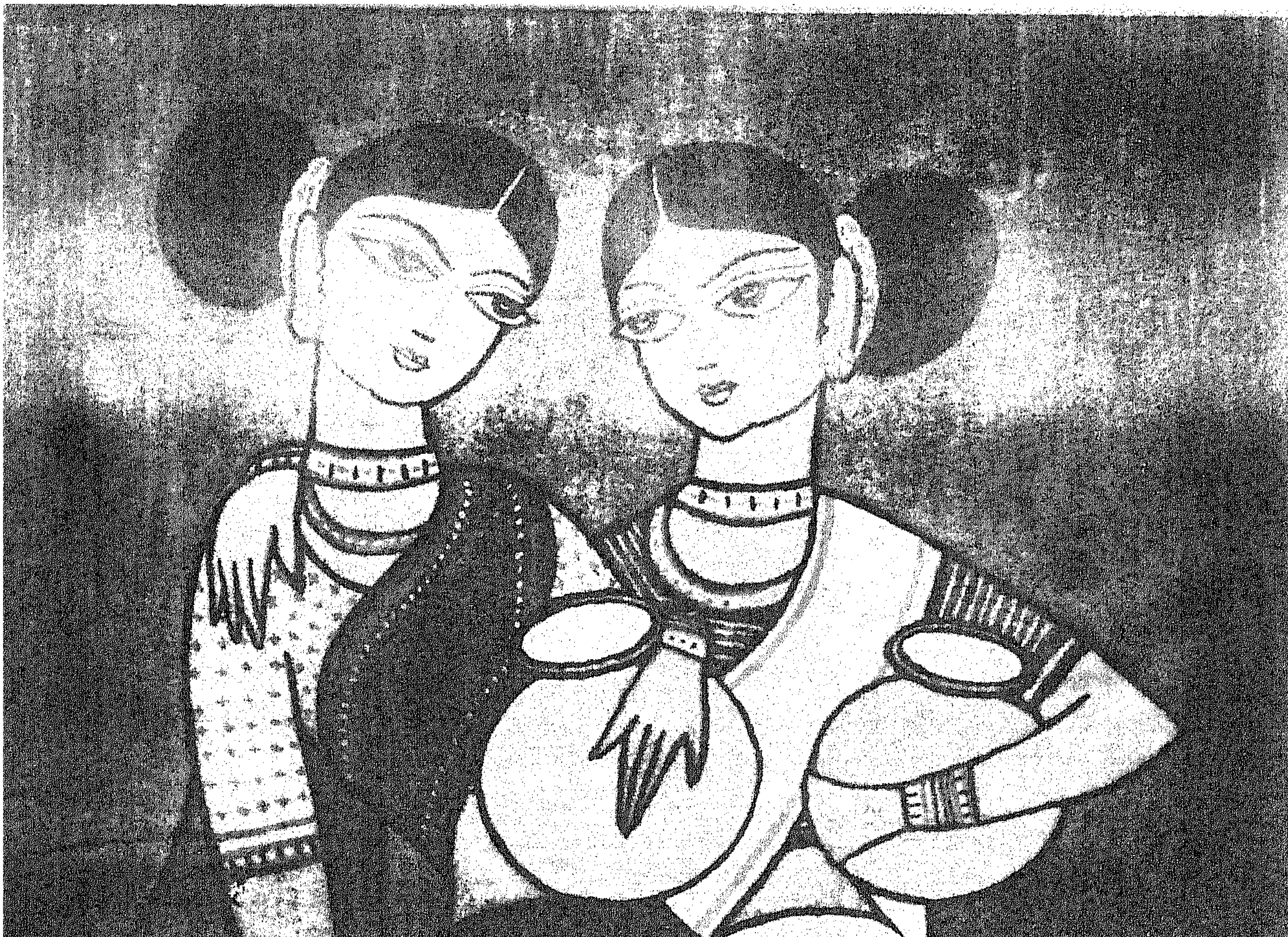

జంట — చిత్రం—ఎ. పండరీనాథ్ ([illegible])

రాధ

"నాన్నా! నాన్నారూ, తొందరగా రారూ! అమ్మ పడిపోయింది. తొందరగా రండి నాన్నారూ!" ఆదుర్దాతోను, దుఃఖంతోను మిళితమై వినవస్తోందిముద్దుగా ఓ చిన్నారి కంఠం ఫోనులోంచి.

డాక్టర్లందరికీ ప్రత్యేకంగా ఏర్పరచిన స్టాఫ్ రూములో ఫోను అందుకున్న మధు నవ్వుకున్నాడు 'నాన్నారూ అంటే ఎవరూ?' అని.

"ఎవరమ్మా పాపా, ఎవరు కావాలి?"

"మా నాన్నగారండీ. డాక్టర్ రమేష్. త్వరగా పిలవండి మా అమ్మ పడిపోయింది" [illegible] ఏడుస్తోంది.

ఆందోళన చెందాడు మధు.

"అరే మధూ! కాస్త ఉండమ్మా" అని "ఏమండీ రమేష్ మీ ఫోన్, మధ పిలుస్తోంది."

మూడేళ్ళు నిండని మధకు అప్పుడప్పుడూ ముద్దు ముద్దుగా తండ్రికి ఫోన్లో కబుర్లు చెప్పటం అలవాటే. రాధకు రూపాంతరమా అన్నట్టు ఉన్న మధ అంటే రమేష్‌కు చాలా ఇష్టం. నవ్వుకుంటూ వచ్చిన రమేష్ ఫోను అందుకున్నాడు. "హలో మధా" అంటూ.

మళ్ళీ ఆదుర్దాగా అవే మాటలు వినిపించాయి.

"అమ్మ . . . అమ్మ పడిపోయింది నాన్నారూ! బాత్‌రూములో. . . నిజంగానే. తొందరగా రండి నాన్నారూ" ఏడుస్తోంది మధ.

రమేష్ కంగారు పడుతున్నట్లు ముఖకవళికలే చెబుతున్నాయి.

"ఇప్పుడే వస్తున్నానమ్మా. నువ్వేమీ భయపడకు."

ఉన్నపళంగా కారుతీసుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు డాక్టరు రమేష్. మధు ఇదంతా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. ఏమిటేమిటో ఆలోచిస్తూ ఉంది అతని మస్తిష్కం. రమేష్ భార్యను గురించి అందరూ రక [illegible] నేను రమేష్ ఎక్కడికీ తీసుకువెళ్ళడు. ఆవిణ్ణి చూసిన నౌకర్లు మాత్రం అంటూంటారు చాలా అందంగా ఉంటుందనీ, రమేష్‌కు ఆవిడే స్వర్గం అనీనూ. . . మరి అలాంటి భార్యను బయటెక్కడికీ తీసుకురాడేం? పరాయివాడి భార్య అయినా సరే ఓ స్త్రీ చాలా అందంగా ఉంది అంటే ఆ అనుపమాన సౌందర్యాన్ని చూడాలని ప్రతి మగవాడి హృదయం కోరుతుంది. మగవాళ్ళకేమిటి ఆడవాళ్ళకు కూడా చూడాలనిపిస్తుంది.

అందుకోసం ఓ రోజు డాక్టర్లందరూ భార్యలతో సహా పిక్నిక్ వెళ్ళాలని ప్రోగ్రాము వేశారు. అసలు కారణం రమేష్ భార్యను చూడాలనే. అసలైన కారణం దాచేసి పిక్నిక్ విషయం రమేష్‌తో మాట్లాడితే అప్పటికి నవ్వి ఊరుకున్నాడు. కాని మరునాటి రోజు చెప్పి పంపాడు ఎవరితోనో "రావటానికి వీలులేదు క్షమించండి" అని. ఆ రోజుకూడా అలా విఫలమయిపోయింది వీరి ప్రయత్నం. పోనీ అతని ఇంటికే పనిగట్టుకుని వెళ్ళి చూసివద్దామని పిలవకపోయినా వెళ్ళేవారు ఏదోపని ఉన్నట్టు. అదీ ఇంట్లో పనివాళ్ళు లేని సమయాన్నే 'తెచ్చే అల్పాహారం ఆవిడే తేదా' అని.

కాని వీళ్ల అభిప్రాయాలన్నీ తెలిసినట్టువాడిలాగ "ఏమండీ!" అని కోయిల కంఠం వినిపించగానే ఎంత [illegible] "[illegible] రాధా" అంటూ [illegible]

జవాబిచ్చి తానే వెళ్లి తెచ్చేవాడు రమేష్. రత్నాల్లాంటి ఇద్దరు పిల్లలు రామూ, సుధలు ఇంటికి వచ్చినవాళ్లకు ఒక ప్రదర్శనంలాగా కన్పిస్తూంటారు, వాళ్ల చిలిపితనంతో అందచందాలతో బొమ్మల్లాగ.

పిల్లలంటే ఎంత గిట్టనివాళ్లకయినా సరే ఆ చిన్నారులను చూసేసరికి ఓ ముద్దు పెట్టి మరీ వెళ్లాలనిపిస్తుంది. వాళ్లనుచూస్తే తనకేమిటో చెప్పరాని ప్రేమ పుట్టుకువస్తుంది. ఏమిటో అనుబంధం ఉన్నట్టనిపిస్తుంది. తనకేమిటి ప్రతి ఒక్కరికీ అలాగే అనిపిస్తుందేమొ, అసలు.

అదేమిటోగాని రమేష్ కుటుంబం అంటేనే అక్కడి డాక్టర్లందరూ ప్రత్యేకంగాచూస్తారు. చివరకు రమేష్‌ను కూడా ప్రత్యేకంగా చూస్తారు, అతనికో కంచుకోట లాంటి పరిహద్దులను నిర్మించి. ఎప్పుడూ ఎక్కువగా మాట్లాడకపోయినా అమాయికంగా గంభీరంగా ఉండే రమేష్ అంటే తనకేమిటో అభిమానం. కాని తనెంత చనువుగా మాట్లాడినా కొరకరాని కొయ్యగానే ఉండిపోయాడు రమేష్. బహుశః దీనికంతకూ కారణం, ఎప్పుడూ కనిపించని రమేష్ దేవతామూర్తి కావచ్చు.

మధు ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగిస్తున్నట్టు ఓ నలుగురైదుగురు డాక్టర్లు వచ్చి టేబిలుచుట్టూ మూగారు ఏదో మాట్లాడుతూ.

"అసలు లోకంలో ఉన్న తరవాత ఎన్నాళ్లని ఒకళ్లని దాచగలరోయ్!"

"దాచినా అంతగా ఎబ్బెట్టుగా లేదులేవోయ్. నిజంగా పసిడిబొమ్మే! రమేష్ చాలా అదృష్టవంతుడు!"

ఇలా వినవస్తున్న మాటలు ఏమో అర్థంకాక "ఏమిటే?" అని అడిగాడు మధు.

"అరే నువ్వింకా ఏ లోకంలో ఉన్నావోయ్ మధూ! రమేష్ భార్య బాత్‌రూములో పడిపోయింది. స్పృహ తప్పిపోయింది. తలకు బాగా దెబ్బతగిలింది పాపం. కంగారుపడి బ్రెయిన్ స్పెషలిస్టు దగ్గిరికి తీసుకు వచ్చాడు ఇప్పుడే వెళ్లి చూసివచ్చాము."

ఇలా మాట్లాడుతూ ఉండగానే ఎక్కడినుంచి వచ్చారో మరి సుధ, రాము వచ్చారు. ఎప్పుడూ చలాకీగా నవ్వుతూ కళ్లు తిప్పుతూ తిరిగే రాము దిగులుగా ఉన్నాడు. సుధ కళ్లనీళ్ల పర్యంతంగానే ఉంది.

పిల్లలిద్దరూ వచ్చి సుధను చుట్టేశారు.

"మావయ్యా, మావయ్యా! అమ్మ ఎందుకు మాట్లాడదు. చెప్పు మావయ్యా!" అంటూ సుధ అడుగుతూంది కళ్లనీళ్లతో. సుధను ఆ కళ్లనీళ్లతో చూస్తూ ఉంటే ఏమిటో జ్ఞాపకం వస్తూంది. ఏమిటో . . . చెప్పలేనిది . . . అసలేమిటో తనకే తెలియనిది. ఆ పసిపిల్లల్ని చూడగానే తను ఆలోచించటం మాని ముందు వాళ్లను ఓదార్చటమే తన కర్తవ్యంగా భావించాడు మధు.

"లేదు సుధా! మాట్లాడుతూంది అమ్మ. తలకు కొంచెగా దెబ్బ తగిలింది కదూ, నొప్పిగా ఉంటుంది మరి. కొంచెంసేపైన తరవాత మాట్లాడుతుంది. అలా దిగులుపడకూడదమ్మా, ఏదీ నవ్వు మరి!"

ఇలా ఎందరూ ఎవరికి తోచినట్లు వాళ్లు బుజ్జగిస్తున్నారు ఒక్కుమ్మడిగా. కలిసి, చాకలెట్లు, బిస్కట్లు ఇస్తున్నారు. కాని ఎంత ఓదార్చినా ఆ చిన్ని హృదయాల్లోని ఆరాటం మాత్రం తగ్గలేదు.

అన్నా చెల్లెలి అనురాగం గొప్పదా, భార్యాభర్తల సంబంధం గొప్పదా, తల్లీ బిడ్డల అనుబంధం గొప్పదా అంటే చెప్పడం కొంచెం కష్టమే. కానీ ఎవరికివారు, తనకు అవతలి వ్యక్తితో గల మైత్రి ఉన్నతమైంది అనుకుంటారు. అది అనురాగం కావచ్చు, ప్రేమ కావచ్చు, అనుబంధం కావచ్చు... పూవులు వేరైనా, సరానికి బంధించే దారం ఒక్కటే గదా!

ఆ వయస్సులో తల్లిప్రేమ తప్ప మరేమి అక్కర్లేదేమో పిల్లలకి. రాము మాటిమాటికి బయట స్ట్రెచ్చరు మీద వెళ్లేవాళ్లను చూస్తున్నాడు. సుధ ఉన్నట్టుండి "అన్నయ్యా! అమ్మ" అంటూంది.

"లేదు చెల్లాయ్. వస్తుంది అమ్మ. ఉండు. నీవలా ఏడవకూడదు మరి" అంటూ తన కళ్లల్లో నీళ్లు వస్తున్నా, ఏదో పెద్దవాడిలాగా అనుకుంటూ చెల్లి కళ్లు తుడుస్తున్నాడు. రెండు చేతులతో చెల్లాయిని దగ్గిరికి తీసుకుని మరీ ఓదారుస్తున్నాడు. పసితనంలో ఉన్న పిల్లలందరికీ తల్లే ఒక గురువు, దైవం, స్నేహితుడు, అన్నీను. అల్లాంటిది ఒక్క క్షణం ఆ మాతృమూర్తి మాట్లాడకపోతే లోకమే మూగబోయినట్లుంది. అల్లాంటి ప్రేమమూర్తి ప్రేమకు కూడ నోచుకోని అభాగ్యులెంతమందో ఈ లోకంలో.

వాళ్లిద్దరి చుట్టూ మూగగా కూర్చున్న డాక్టర్లందరూ "నాన్నారూ" అని రాము అరిచిన కేకకు ఈ లోకంలోకి వచ్చారు.

"ఎలా ఉంది రమేష్" ఒక్కుమ్మడిగా అడిగారు.

"ప్రాణాపాయమేమీ లేదట . . . కాని" బాధగా నవ్వేడు రమేష్.

"ఇంకా కానీ ఏమిటి రమేష్. మరేం ఫర్వాలేదు. ధైర్యంగా ఉండు" అని ధైర్యవచనాలు పలికారు.

"నాన్నారూ! అమ్మను చూద్దాం నాన్నారూ. మాట్లాడుతూందా చెండి నాన్నారూ మాట్లాడి వద్దాము." నాన్నగారి గడ్డం పట్టుకుని అడుగుతూంది సుధ మధు ఒడిలోనుండే.

"అప్పుడంటే నాన్నారూ చూసి వచ్చాము" రాము కూడా చెల్లికి సపోర్టిచ్చాడు.

రమేష్ పిల్లలిద్దర్నీ రెండు చేతులతోను ఎత్తుకున్నాడు. ఇద్దర్నీ ప్రేమగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అమ్మ దగ్గిరికి తీసుకువెళతాడేమో అని పిల్లలిద్దరూ తండ్రిమెడను గట్టిగా కౌగిలించుకుని రెండు చెంపల మీద ముద్దు పెట్టుకున్నారు, "పదండి నాన్నారూ" అంటూ. రమేష్‌కళ్లలో ఎందుకో నీళ్లు తిరిగాయి.

"లేదమ్మా. అమ్మ ఇప్పుడే మాట్లాడదు. ఇప్పుడే ఇంజక్షను ఇచ్చారు కదూ నిద్రపోతూంది. తరవాత

రోషన్

మాట్లాడుతుంది. కాసేపయ్యాక వెడదాం" అంటూ పిల్లల్ని ఓదార్చాడు.

"పోనీ మాట్లాడకుంటేండి నాన్నారూ, ఊరికే దూరంగా ఉండి చూస్తాము. అసలు అమ్మ దగ్గిరికి వెళ్లనే వెళ్లం. నిజంకదూ చెల్లాయ్" రాము దీనంగా అడిగాడు. "అప్పుడు నాన్నారూ మాట్లాడం" సుధకూడా అడుగుతూంది. రమేష్ ఏదో నిశ్చయించుకున్నవాడిలా "సరే మరి ఆ నర్సు వెళ్లే రూములోకి వెళ్లండి అమ్మను పలకరించకూడదు. దూరంగా ఉండి చూసి రండి."

"మీరూ రండి నాన్నారూ" సుధ అడిగింది.

"లేదమ్మా, వెళ్లిరా నే నిక్కడే ఉంటానుగా"

రాము చెల్లిని దగ్గిరగా తీసుకుని వెళ్లిపోయాడు. మాటా పలుకూ లేకుండా అప్పటివరకూ నిల్చున్న సహోద్యోగులందరూ ఒక్కసారిగా నిట్టూర్పు విడిచారు వాళ్లనే చూస్తూ.

ఆ రోజు రాత్రి పిల్లలిద్దరూ మధు ఇంట్లోనే ఉన్నారు. రాధ ఉన్న వార్డు అంతా నిశ్శబ్దంగా నిద్రపోతూంది. రమేష్ బయట వరండాలో దిగులుగా కూర్చుని ఉన్నాడు. నైట్‌డ్యూటీ కోసం వచ్చిన మధు, రమేష్ దిగులుగా ఉండటంచూసి "అదె ఇదేమిటి రమేష్, ప్రాణాపాయమేమీ లేదని చెప్పారుగా, ఇంకేం భయం.మరేందిగులుపడకు.అలా వెళ్లి కూర్చుందాము" అంటూ చనువుగా పిలిచి తీసికెళ్లాడు. ఇద్దరూ వెన్నెల్లో కూర్చున్నారు. ఓ పదినిమిషాలు ఇద్దరికీ మాటలు కరువయ్యాయి. ఉన్నట్టుండి రమేష్ కళ్లల్లో లీలగా కనిపించిన నీటిని చూసి ఓ క్షణం చలించాడు మధు. ఓదార్చటానికి ప్రయత్నించాడు.

"లేదు. . . లేదు మధూ. . . కాని" అంటూ ఎటో చూస్తున్నవాడల్లా ఆగి "మధూ, నేను నా భార్యను వెంటబెట్టుకుని తిరగనంటారు కదూ. నిజమే నాకూ తిరగాలనే ఉంటుంది. కాని అలా తిరిగితే రాధ నాకు ఎక్కడ దూరమౌతుందోనని భయం."

ఆశ్చర్యపోయాడు మధు 'ఇదేమిటి' అని. కాని రమేష్ చెప్పుకుంటూ పోతున్నాడు ఎటో చూస్తూ.

* * *

సరిగ్గా పదేళ్లక్రిందట స్వంత గ్రామంలో ప్రాక్టీసు పెట్టాను. చిన్నప్పుడే తల్లిదండ్రుల్ని కోల్పోయిన నేను అంత ఇంట్లోను ఒక్కణ్ణీ ఉండేవాణ్ణి, అలాగే ఓ సంవత్సరం గడిచింది. మామూలుగానే ఓ రోజు రాత్రి నిద్ర పోతున్నాను. అర్ధరాత్రి ఎవరో "డాక్టరు బాబూ, డాక్టరుబాబూ" అని పిలుస్తున్నారు. గొంతు గుర్తు పట్టాను. మా పాలేరు రామయ్యది. తలుపు తెరిచాను. భుజంమీద ఎవరో అమ్మాయి [illegible] వేలాడుతూంది. తడిసిన బట్టలతో. "ఏమిటి" [illegible] "ఎవరో ఒడ్డున కన్పిస్తే [illegible] [illegible] బాబూ" [illegible]

[illegible] ఉండండి [illegible] [illegible] తలకు తగిలిన గాయాలు [illegible] [illegible] ప్రయత్నించవలసి [illegible] ఎంత తెలివి [illegible]

(తరువాయి 34 వ పేజీలో)

కాల్ గ్యాస్ వాడి
మీ వంట సమస్యల్ని పరిష్కారము చేసుకోండి

[illegible]

(31 వ పేజీ తరువాయి)

తరవాత వారం రోజులకేమో ఇంట్లోకి నీళ్ళు తెస్తూ ఉంది. గడప దాటబోయి క్రిందపడబోయింది. ఉద్వేగంగా వెళ్ళి పట్టుకున్నాను. బిందె కింద పడిపోయింది. "అమ్మా" అంటూ భారమంతా నా మీద వేసేసి కాలు పట్టుకుంది. "అదేమిటి రాధా నీ కెందుకు ఇదంతా? మల్లమ్మ రాలేదా?" అన్నాను.

నవ్వేసింది రాధ అమాయకంగా.

"అమ్మకు ఒకటే నడుమునొప్పులు. అందుకోసం నే చేస్తున్నా అంతే" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

బ్రహ్మచారినైన నా ఇంట్లో రాధ అంత చనువుగా తిరుగుతూంటే మనసంతా ఎలాగో అయ్యేది. ఓరోజు మధ్యాహ్నం భోంచేస్తున్నాను. వ్రేలుకోసుకుని ఉండింది. చేతికి కారం తగులుతూ ఉంటే భరించలేక అర్ధాకలితోనే లేచిపోతున్నాను. అది గమనించిందిలా ఉంది. "అదేమిటీ! అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నారు. ఏం ఆకలిగా లేదా?"

ఎందుకో అబద్ధం చెప్పలేకపోయాను రాధముందు. వేలు చూపించాను. "ఓస్ దీనికేనా. నేను కలిపి పెడతాను గాని తినండి" అంటూ ముద్దలు చేసి పెట్టింది. రాధ అంత ప్రేమగా పెడుతూంటే రాధకేమో గాని నా మనసు మాత్రం చలనరహితంగా ఉండలేక పోయింది. ఏమిటో. . . చిన్నప్పటినుండీ ప్రేమకు కరువైన నాకు రాధలా నిర్మలంగా ప్రేమించే వ్యక్తి కావాలనిపించింది. అందులో రాధే అయితే ఇంకా బాగుంటుందనిపించింది రాధ ఎవరో కులం గోత్రం తెలీకపోయినా తెలుసుకునే ఆరాటం ఉండేది కాదు. అంతగా పట్టించుకునే పెద్దవాళ్ళూ లేరు. బాగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చేశాను, ఎలాగైనా వివాహం జరిగితే రాధతోనే జరగాలని. అందుకోసం ఓ రోజు వీలు చూసుకుని రామప్పను అడిగేశాను, "రాధను వివాహం చేసుకుంటాను. అంగీకారమేనా?" అని "అంతకంటేనా బాబూ!" అంటూ సంతోషంగా అంగీకరించాడు [illegible]

రాధను లోకానికి అంత దూరంగా ఉంచేశా మధూ. పోనీ ఆవిడ కాంక్షిస్తున్నా ఆమెకు లోకం చూపకుండా ఇంట్లోనే పెట్టానముకుంటావేమో! అదేంలేదు. ఆమెలో పోతపోసినట్లు యౌవనం, అందం ఉన్నా, లోకజ్ఞానం లేదు. ఉన్నా జ్ఞాపకశక్తి పోవడం మూలాన రాధలో పి. తనం, అమాయికత్వం ఎక్కువగా ఉంటాయి. పైగా ఆవిడ నన్నే తన లోకంగా, అదే ఓ పెద్ద వలయంగా భావిస్తుంది కాబట్టి ఆ విధంగా నేనేమీ ఆమె కన్యాయం చెయ్యడం లేదనుకుంటాను... కాని... కాని మధూ, ఆ రోజు దెబ్బ తగిలినచోటే ఈ రోజూ బలంగా దెబ్బ తగిలింది ఏమైనా అవుతూందేమో నని భయంగా ఉంది మధూ. రాధకు ఇప్పుడు ఉన్న జ్ఞాపకశక్తిపోతే... నన్నూ నా బిడ్డల్నీ రాధ ఏమిటో దూరంగా ఉంచి చూస్తూ ఉంటే... రాముా, సుధ 'అమ్మా' అంటూ అరుస్తున్నా తన కేమీ పట్టనట్టు తనవాళ్ళను తల్చుకుంటూ వెళ్ళిపోతే ... ఎలా... ఎలా మధూ!

ఎప్పుడూ గంభీరంగా ఉండే రమేష్ ఒక్కసారిగా చిన్నపిల్లాడిలా ఏడ్చేసరికి అంతవరకూ అదంతా ఓ కథలా వింటూ కూర్చున్న మధు ఒక్కసారిగా ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

ఇంతలో "డాక్టర్, మీ వైఫ్‌కు మెలకువ వస్తూంది" అంటూ వచ్చిన నర్సు వెనకే మధూ, రమేష్ బయులుదేరారు, స్పెషల రూములోకి రాధను తలుచుకుంటూ.

తలమీద బరువైన కట్టుతో పడుకుని ఉన్న రాధను చూడగానే మధు షాక్ తగిలినట్టు ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు. "యిది నిజమా?" అని కళ్ళు నులుముకుని మరీ చూశాడు.

"సరిగ్గా తొమ్మిదేండ్ల క్రితం నేను కొత్తగా డ్యూటీలో జాయిన్ అయిన రోజు. సంతోషంగా ఇంటికి వస్తూనే చెల్లాయి, అమ్మ ఏదో ఘర్షణ పడుతూన్నారు. నేను వెళుతూంటే రమ నా వేపు మళ్ళింది."

'చూడరా అన్నయ్యా అమ్మ' అంటూ రాగం తీసింది.

'ఏమిటే' అని చిలిపిగా ఓ మొట్టికాయ మొట్టి లోపలికి వెళ్ళబోయాను. 'ఊహూఁ, ఇటు రమ్మంటే. చూడు ఎక్స్‌కర్షన్‌కు వెడతానంటే అమ్మ వెళ్ళనివ్వడం లేదు చూడన్నయ్యా. నీవైనా చెప్పన్నయ్యా ... చెప్పన్నయ్యా ... అన్నయ్యా ... అన్నయ్యా' అంటూ బ్రతిమిలాడింది.

"ఇదిగో మధూ! నీ వేం ఒప్పుకోవద్దు, అక్కడ కెనాల్ లాటిది ఉందిట. అక్కడికి వెడతారట వీళ్ళు. అందులోనూ వర్షాకాలం. అయినా రోజులన్నీ మంచివిగా ఉండవు. మన జాగ్రత్తలో మనం ఉండాలి. నా మాట విని దానికి పర్మిషను యివ్వకు" అని అమ్మ ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది.

"లేదురా... [illegible] మేమేమన్నా ... [illegible] ... నా? మా ఎస్. ఎస్. ఎల్. [illegible]

[illegible] ...న్నయ్యా, మన్న [illegible]

[illegible]"

"[illegible] ... ఇంకోసారి [illegible]"

[illegible]

వేసిం [illegible] ...ల్లేసింది. "అక్కర్లేదులే. ఇప్పు [illegible]

పంపించమంటే ఇంకోసారిట, ఇంకోసారి. ఎవడికి కావాలో! అయినా ప్రతిసారీ అడిగానేమిటి. ఇదే చివరి సంవత్సరం కదా అని వెళతానంటే... ఏదో పెద్ద ఏమో అయిపోయినట్టు అంతాను... ఛఛ..." అని గొణుక్కుంటూ... కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ ఉంది అభిమానంగా ఎవరూ చూడకుండా.

జాలేసింది నాకు. "పోనీలేమ్మా. వెళ్ళనిద్దూ. అందరూ ఉంటారుగా" అని అమ్మకు నచ్చచెప్పాను చెల్లాయిని కష్టపెట్టం ఇష్టంలేక. అందులోనూ మా అయిదుగురు అన్నదమ్ములమధ్య అదొక్కతే ఆడపిల్ల. అందుకోసమే అంత గారాబం.

"అమ్మగారి కోరిక తీరుతుందిగా, ఇక లేవండి మరి" అంటూ కళ్ళు తుడిచాను చెల్లాయి దగ్గరికి వెళ్ళి. 'ఊ' అంటూ సగం సంతోషంగాను, సగం బెట్టుగాను లేచింది.

ఎంతో సంబరంగా వెళ్ళింది కొత్త పరికిణీ, జాకెట్టూ వేసుకుని, బొమ్మలా, మరునటి రోజు వస్తామంటూ.

కాని ఆ మరునటిరోజు ఎవ్వరూ రాలేదు. అమ్మ కంగారు ఎక్కువయింది. అయినా "ఎవ్వరూ రాలేదు కదా" అని ధైర్యం చెప్పాను. ఆ మరునటి రోజు అందరూ వచ్చారు టీచరమ్మతో కలిసి. కాని చెల్లాయి మాత్రం ఇంట్లోకి రాలేదు. కనీసం గుంపులో ఎక్కడా కనిపించలేదు. చిన్న చిన్న చేపలు పడుతూ ఉంటే ముగ్గురు పిల్లలు నీళ్ళలో జారి పడ్డారట. ఒక అమ్మాయిని గట్టిగా పట్టుకున్నారు. ఇద్దరు కనిపించలేదట. రాత్రంతా ఈతగాళ్ళను పెట్టి వెదికితే ఒకరి శరీరం కనిపించింది. కాని... కాని కనీసం అద్దైనా చూచి దహనక్రియలు జరపడానికి వీలు లేకుండా రమ మాయమయింది. మా అందరి హృదయాల్లో చిరస్థాయిగా నిలిచిపోయి... ఆ రమ... రమేనా రమేష్ దేవతామూర్తి, రామూ మధల మాతృమూర్తి అయిన శ్రీమతి రాధ? మధు జాగ్రత్తగా మళ్ళీ చూశాడు. నిస్సందేహంగా తన ముద్దుచెల్లాయి రమే. అవే కళ్ళు కంటికింద ఆ చిన్ని పుట్టుమచ్చ. అంతా ... ఊహూఁ తన రమనే. రాధ మెల్లిగా కదిలింది. కళ్ళు తెరిచి "అన్నయ్యా!" అని పిలుస్తుంది అని మహదానంద పడిపోయాడు, మధు మళ్ళీ మొలకెత్తిన రక్తసంబంధంతో. ఉన్నట్టుండి రమేష్‌ను చూశాడు. ఆదుర్దాగా రాధనే చూస్తున్నాయి ఆ కళ్ళు.

ఒక్కసారిగా ... [illegible] ... మధు. తను ... [illegible] అనుబంధంకన్నా, తల్లీబిడ్డల [illegible] ముఖ్యం. గొప్ప ... [illegible]

[illegible] "భగవంతుడా! [illegible]

[illegible]

కళ్ళు ... [illegible] ... ఓ క్షణం. రమేష్ ప్రేమగా పిలిచి [illegible] పిలుపులో కళ్ళు తెరిచాడు [illegible] ... గట్టిగా పట్టుకుని [illegible] ... ఓ ... ఒత్తి ... [illegible] ... త్పిగ ... [illegible]

[illegible] ... గురాయిలో పుష్పమాలతో [illegible] ... గినుంచి పుష్పమాలను [illegible] ... సౌభాగ్యవతిగా వర్ధిల్లమని

★

ధర్మసందేహాలు

24 కేరట్ల బంగారం అంటే ఏమిటి?

స్వచ్ఛమైన బంగారాన్ని వర్తకులు 24 కేరట్ల బంగారం అంటారు. బంగారం చాలా మృదువైన లోహం. ఈ మెత్తని లోహానికి మరొక గట్టిలోహం కలుపుతారు. సాధారణంగా బంగారానికి రాగినే చేరుస్తారు. ఆ కలయిక తయారైన గట్టిబంగారంలో 18 పాళ్ళ బంగారం, ఆరు పాళ్ళ రాగి, కాక ఇతర లోహం ఉన్నట్లయితే దాన్ని మనం 18 కారట్ల బంగారం అంటాము. 14 పాళ్ళ బంగారం, పది పాళ్ళ ఇతర లోహం కలిసిన బంగారాన్ని మనం 14 కేరట్ల బంగారం అంటాము. అదేవిధంగా ఘన స్వర్ణంలో 24 పాళ్ళ బంగారం ఉన్నట్లయితే దాన్ని 24 కేరట్ల బంగారం అంటాము.

తిమింగలం ఎంతసేపు నీళ్ళల్లో మునిగి ఉండగలదు?

తిమింగలం నీటిలోనే జీవించినప్పటికీ అది చేప మాత్రం కాదు. ఇరవై నిమిషాలపాటు నీటిలో అది మునిగి ఉండగలుగుతుంది. అటు తరవాత గాలి పీల్చుకోడానికి అది విధిగా నీటిపైకి రావాలి. గాలి పీల్చుకునేముందు అది తలమీద నున్న రంధ్రాల్లోనించి గాలిని బయటకు వదుల్తుంది. వేడిగాలిని, ఉపయోగించబడిన గాలిని అది వెలుపలికి వదలగానే ఆ గాలి వాతావరణంలో కలిసేసరికి ఆవిరిగా మారుతుంది. నీటి అడుగునించి తిమింగలం నీటి పైభాగానికి వచ్చేలోగానే తన శ్వాసకోశంలోని గాలిని వెలుపలికి పంపడంతో కొంత నీరు ఉబుకుతూంటుంది. ఆ విధంగా చిమ్మిన నీటిని చూసినవాళ్ళు "అదిగో! తిమింగలం దూదుతోంది" అని అరుస్తుంటారు.